

[Erik Eriksen.]

om, at den høje regering ville give et større tilskud til det offentligt støttede byggeri, men den højtærede statsminister svarede mig ikke, og det kan jo skyldes forskellige grunde. Jeg går ud fra, at det er en forglemmelse, men når jeg har draget det frem, er det, fordi jeg har fået et notat fra nationalbankdirektør Svend Nielsen, der handler om diskontoforhøjelsen og huslejen. Heri anker nationalbankdirektøren over, at der i dagblade og fagtidsskrifter i den sidste tid har været så megen tale om diskontoforhøjelsens virkninger på huslejen; han siger, at spørgsmålet er behandlet overfladisk og ensidigt, og henviser her til forskellige blade, der har skrevet om det. Det er meget langt, men måske må jeg lige for at tydeliggøre min tankegang — det, der lå bag mit spørgsmål — anføre de betragtninger om dette problem, som nationalbankdirektøren samler i følgende resumé. Han siger:

„Jeg vil gerne resumere disse betragtninger derhen, at den af diskontoforhøjelsen foranledigede huslejestigning næppe kan anslås til mere end omkring 1½ pct., og at dette er meget beskedent, sammenlignet med huslejens stigning af andre årsager. Men hertil kommer, at renteforhøjelsen skulle have mulighed for at dæmpe præsset i byggesektoren, så der bliver bedre balance mellem efterspørgsel og udbud af arbejdskraft og byggekapalet, og derved virke dæmpende også på lønglidning, på mester-salærer, på materialeleverancer og på grundpriser. Sker dette, kan diskontoforhøjelsen i det lidt længere løb meget vel virke sænkende snarere end forhøjende på huslejen. Dette hører med til det fulde billede.“

Dette er nationalbankdirektørens ord, og når jeg nu nævner dem, er det, fordi det jo har nogen interesse at få at vide, om regeringen med sin politik agter at gå imod dette; for det er jo helhedsvirkningen, nationalbankdirektøren her peger på, og det er vel en helhedsopfattelse, vi i det hele taget trænger til, også når det drejer sig om regeringens politik for fremtiden.

Jeg har yderligere nogle ord til den højtærede statsminister. Jeg skal kun gentage, at jeg har fremdeles den opfattelse, at det

var forkert af regeringen ikke i god tid at meddele konsekvenserne af fagbevægelsens krav, ikke at give meddelelse om den regering, der ville komme i form af skatter; det har regeringen forsømt.

Den højtærede statsminister ville ikke rigtig anerkende, at udviklingen i dansk produktion, således som jeg havde anført, ikke var tilfredsstillende. Jeg har nævnt, at stigningen i vor industriproduktion på det nærmeste var ophørt, inden arbejdsforhandlingerne gik ind i deres kritiske fase. Jeg har nævnt, at denne kendsgerning må vække til eftertanke, og der er jo desværre flere tegn på, at vi ikke er i stand til at udnytte den sjældne chance, som de lave råvarepriser og de gode konjunkturer i Vesteuropa giver os. Hvis vi tager årene 1953-1957 under ét, så lå næsten alle vesteuropæiske lande med større produktionsfremgang end vi; kun i Sverige og i England gik det lige så dårligt eller måske en smule værre; og trods den efter danske forhold stærke vækst i produktionen i 1958-59 ligger vi stadig væk nede i bunden. I henseende til produktionsfremgang har vi i årene siden 1953 kun passeret Belgien, hvor særlige forhold har gjort sig gældende, og i 1960 lå vi rent faktisk som Vesteuropas nummer sjok.

Derfor er det, jeg siger, at jeg kan ikke se, at hverken regeringen eller vi andre fortsat kan ignorere spørgsmålet om det, jeg kaldte fremskridtstakten i vor produktion. Det er mig bekendt, at man i OEEC har taget spørgsmålet op til en mere systematisk undersøgelse, og man kan selvfølgelig herhjemme udskyde en stillingtagen, til denne undersøgelses resultater måske engang ad åre foreligger. Men jeg tror ikke, at vi, hvis vi interesserer os for disse ting, kommer uden om en mere udpræget og positiv erhvervs politik end den, vi fører i øjeblikket; men det har vi ikke hørt noget om i dag. Jeg nævnte rapporten fra OEEC, og jeg skal på dette tidspunkt kun henlede opmærksomheden på bilaget side 285-313. Det giver nemlig interessante, men ikke opløftende oplysninger om dansk økonomi i årene siden 1953. Det fremgår heraf, at lønstigningerne i disse år langt har oversteg stigningen i arbejdsproduktiviteten.

Så spurgte den højtærede minister mig, hvad min stilling var til landbruget;